HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בעל נאמן דאם איתא דלגירושין בו'. וא"ת א"כ מה הועילו מכמיס לתקון לומר[א] בפני נכתב ובפני נתתם משום דאי אמר בעל ומערער לא משגיחינן ביה אכתי יערער שיאמר לפקדון נתתי ואי דאיכא עדים דיהבינהו לגירושין התם לא בעינן בפני נכתב[ב] וי"ל דלא מהימן אלא בשלשתן בעיר דשייך האי טעמא דלדידה הוה יהיב לה והא דפריך לרב חסדא ממתניתין משמע דלרב הונא ניחא היינו משום דלדידיה איכא לאוקמי בשלשתן בעיר וא"ת והנהו דמגלרכי (לעיל דף ו.) מערבא לערבא ומשכוה לשכוה דבעיר אחת מה הועילו חכמים בתקנתן וי"ל דסברי כרב חסדא דאמר שלש נאמן אפי' בעיר אחת אי נמי התם איירי כשהבעל אומר כתבו ותנו והלך לדרכו[ג] דליכא למימר דלדידה הוה יהיב לה:

שליש נאמן דהא הימניה. אפי' אומר הבעל שנתן לו בפני עדים[ד] מ"מ סמך עליו דזימנין דמייתי עדים או אזלי למדינת הים דאין לפרש דנאמן השלש מטעם מיגו דאי בעי עביד ביה מאי דקאמר שיכול למוסרו לאשה כדפי' בקונטרס בסמוך אדא דבלא שוס מיגו הימנוהו רבנן לשלש כדמשמע בסוף זה בורר (סנהדרין דף לא.). גבי הכיא סבתא דאפקידו גבה שטרא ואמרה דפריע הוא והימנה רב נחמן בלא שוס מיגו דכיון דאיתחזק בב"ד אי בעי קלתיה לא אמרינן[ה] ועוד אי אשיב מיגו לא הוה פליג רב הונא דהיכא דאיכא לאיכא מיגו מודה כדאמרינן בסמוך ומודה רב הונא דאי אמרה קמי דידי כו' אלא לא אשיב מיגו דהא אין ביד השליח למוסרו לאשה דשמא האשה לא תמרלה לקבל הגט כיון דבעלה אומר לפקדון[ו] לכך נראה לפרש דהא הימניה כיון שמסר בידו[ז] על דעת כן מסר לו שיהא לגירושין אם יאמר לגירושין אע"פ שהוא משקר ולפי זה מהימנינן ליה לשלים אפילו בדברים העשויים להשאיל ולהשכיר היכא דלא אמר בפקדון יהבי' ייהלה אלא אומר בפקדון יהבי' מתיב ר' אבא הודאת בעל דין כמאה עדים דמי ושליש נאמן. משמע דנאמן אפילו כולן בעיר אחת אע"ג דאיכא למימר דאם איתא דלאו לפקדון יהביה[ח] הוה יהיב לה[ט]: **שאני ממון דאיתיהיב למחילה.** כיון שהאמינו ומסר בידו נתרלה בהבטחתו עליו למחול על ממונו ולהאמין על כל מה שיאמר אפי' יפקר שהאמינו להפסידו ממונו אפילו אלא כדין אבל במילתא דאיסורא אין בידו להאמינו ורב חסדא סבר דבגט נמי שלש נאמן דעל כן נתן לו שיהא לגירושין אם יאמר לגירושין כדפירשנו: **ולהימניה לשליש.** פי' אמאי צריך שיש שיאמרו בפניו קיבל אבל צריך לעולם שיש שיאמרו בפניו אמרה כדפירשנו לעיל ומשני מי נפיק גיטא מתותי ידיה דהנך קרעים שבידו שמא מלאו באמפה[י] דדוקא היכא שהגט שלם בידו[יא] דהימניה הבעל ומסרו לו נאמן: **תינח בפנינו אמרה.** פירוש תינח דבדין צריך שיש שיאמרו בפניו אמרה[יב] ומזה לא הוה קשה מעולם אלא בפנינו קיבל למה לי הכי דלא סגי בשנים אומרים בפניו אמרה כיון דנקרע גיטא ונפיק גיטא מתותי ידיה מ"מ למה לי בפנינו קיבל לא היה לריך אלא לעדים ארשאומו בידו שלם[יג]: **רבי אלעזר היא דאמר עדי מסירה כרתי.** ומיירי שאין העדים חתומין בו ולכך לא סגי במה שראומו בידו שלם כיון שלא ראו הקבלה אבל אם עדים חתומין בו בשר[יד] אפי' אין כאן עדי מסירה לפנינו דמסתמא נמסר בפני עדים ונעשה כדין כדאמרי' בהשולח (לעיל דף ו.) אמר רבה לא לריכא אלא לר' אלעזר דאמר עדי מסירה כרתי תיקנו חכמים עדי חתימה דזימנין דמייתי שהדי או אזלי למדינת הים ולקמן בהמגרש (דף פו.) תנן במילתיה דרבי מ"אליעזר אין העדים חותמין על הגט אלא מפני תיקון העולם[טו]: **אסור בכל הנשים שבעולם.** אבל לכל אדם אין לאסור לקדש ולחוש שמא זאת היא שקדש השליח דאם איתא דתקדשה לא היתה חוזרת ומתקדשת אבל אי אסור לקדש שמא שלוחו קידש לו אחת מקרובותיה כגון אמה ואם אמה וכיוצא בהן ואפי' בחות כל הקרובות ואמרו שלא נתקדשו לא סמכינן אדיבורא בעלמא ואם תאמר יתומה קטנה תיאסר לכל אדם שמא אביה קדשה זה השליח[טו] ורבא דקנסינן בעלמא הוא דקנסינן ליה שלוה לקדש סתם[יז] ולא חשש על עלמו שלא יבא לידי תקלה אבל מן הדין מותר בכל הנשים[*] דאין זה חזקה גמורה דאינה בידו להתקדש שמא לא תתרלה ועוד דאחלינן בתר רובא ומ"מ מוכיח שפיר דחזקה שליח עושה שליחותו דאי לאו הכא דאינה בידו להתקדש שמא לא לקדש אלא לפי שהיא עושה שליחותו דאי לאו הכא דאינה בידו להתקדש שמא לא לקדש אלא לפי שהיא עושה שליחותו (דף יב.) מקון[יט] שתומה שפרח אחד מהם לאויר העולם יקח זוג לשני ואילו אאר קיימן בעלמא מיתקנן[יח] ואע"ג דהכא קנסא בעלמא מ"מ פריך שפיר דהתם נמי הוה לן למקנסיה על שלא יזהר שלא יפרח וממה דאאר קיימן בעלמא מיתקנן לדידיה פריך[יט] והא דמשני אמינא לך אגא אשה דלא ניידא לאו משום דתיאסר כקבועה שלא תתבטל ברוב[כ] דבדבר המתערב ואינו ניכר לא אמרינן דליהוי קבוע דידיה כמחלה על מחצה אלא כלומר מחמת קביעותא קנסינן טפי מבגווא. [וע"ע תוס' מזיר יב. ד"ה אסור]:

או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד מצטרף עמהן: גמ' איתמר בעל אומר לפקדון ושליש אומר לגירושין מי נאמן רב הונא אמר בעל נאמן ורב חסדא אמר [א]שליש נאמן רב הונא אמר בעל נאמן דאם איתא דלגירושין יהביה ניהליה לדידה הוה יהיב לה ניהלה ורב חסדא אמר שליש נאמן דהא הימניה מתיב ר' אבא [ב]הודאת בעל דין כמאה עדים דמי [ג]ושליש נאמן משניהם כיצד זה אומר כך וזה אומר כך שליש נאמן שאני ממון דאיתיהיב למחילה והא תניא וכן לגיטין גיטי ממון והתניא וכן לשטרות [ד]מידי גבי הדדי תניא תנן האשה שאמרה התקבל לי גיטי צריכה שתי כיתי עדים שנים שיאמרו בפנינו אמרה ושנים שיאמרו בפנינו קבל וקרע ואמאי ליהמניה לשליש מי קא נפיק גיטא מתותי ידיה דליהמניה תינח אמרה קיבל למה לי אמר רב' הא מני ר"א היא דאמר [ה]עדי מסירה כרתי קרע למה לי אמר רב יהודה א"ר בשעת השמד שנו אמר רבה ומודה רב הונא דאי אמרה איהי לדידי אמר לי שליש דלגירושין יהביה ניהליה מהימנא מי איכא מידי דשליש גופיה לא מהימן ואיהי מהימנא אלא [ו]אי אמרה קמאי דידי לגרושין יהביה ניהליה מהימנא מיגו דאי בעיא אמרה לדידה יהביה ניהליה בעל [ז]בעל אמר לגירושין ושליש אומר לגירושין והיא אומרת נתן לי ואבד אמר רבי יוחנן [ח]הוה דבר שבערוה ואין דבר שבערוה פחות משנים ואמאי וליהימניה לשליש מי קא נפיק גיטא מתותי ידיה דלהימניה ולהימניה לבעל דאמר [ט]רב חייא בר אבין א"ר יוחנן בעל שאמר גירשתי את אשתי נאמן מי קאמר גירשתי ולימא חזקה שליח עושה שליחותו [י]דאמר רבי יצחק [יא]האומר לשלוחו צא וקדש לי אשה סתם ומת שלוחו אסור בכל הנשים שבעולם חזקה שליח עושה שליחותו הני

נאמן. משמע דנאמן אפילו כולן בעיר אחת אע"ג דאיכא למימר דאם איתא דלאו לפקדון יהביה[ח] הוה יהיב לה[ט]: **שאני ממון דאיתיהיב למחילה.** כיון שהאמינו ומסר בידו נתרלה בהבטחתו עליו למחול על ממונו ולהאמין על כל מה שיאמר אפי' יפקר שהאמינו להפסידו ממונו אפילו אלא כדין אבל במילתא דאיסורא אין בידו להאמינו ורב חסדא סבר דבגט נמי שלש נאמן דעל כן נתן לו שיהא לגירושין אם יאמר לגירושין כדפירשנו: **ולהימניה לשליש.** פי' אמאי צריך שיש שיאמרו בפניו קיבל אבל צריך לעולם שיש שיאמרו בפניו אמרה כדפירשנו לעיל ומשני מי נפיק גיטא מתותי ידיה דהנך קרעים שבידו שמא מלאו באמפה[י] דדוקא היכא שהגט שלם בידו[יא] דהימניה הבעל ומסרו לו נאמן: **תינח בפנינו אמרה.** פירוש תינח דבדין צריך שיש שיאמרו בפניו אמרה[יב] ומזה לא הוה קשה מעולם אלא בפנינו קיבל למה לי הכי דלא סגי בשנים אומרים בפניו אמרה כיון דנקרע גיטא ונפיק גיטא מתותי ידיה מ"מ למה לי בפנינו קיבל לא היה לריך אלא לעדים ארשאומו בידו שלם[יג]: **רבי אלעזר היא דאמר עדי מסירה כרתי.** ומיירי שאין העדים חתומין בו ולכך לא סגי במה שראומו בידו שלם כיון שלא ראו הקבלה אבל אם עדים חתומין בו בשר[יד] אפי' אין כאן עדי מסירה לפנינו דמסתמא נמסר בפני עדים ונעשה כדין כדאמרי' בהשולח (לעיל דף ו.) אמר רבה לא לריכא אלא לר' אלעזר דאמר עדי מסירה כרתי תיקנו חכמים עדי חתימה דזימנין דמייתי שהדי או אזלי למדינת הים ולקמן בהמגרש (דף פו.) תנן במילתיה דרבי מ"אליעזר אין העדים חותמין על הגט אלא מפני תיקון העולם[טו]: **אסור בכל הנשים שבעולם.** אבל לכל אדם אין לאסור לקדש ולחוש שמא זאת היא שקדש השליח דאם איתא דתקדשה לא היתה חוזרת ומתקדשת אבל אי אסור לקדש שמא שלוחו קידש לו אחת מקרובותיה כגון אמה ואם אמה וכיוצא בהן ואפי' בחות כל הקרובות ואמרו שלא נתקדשו לא סמכינן אדיבורא בעלמא ואם תאמר יתומה קטנה תיאסר לכל אדם שמא אביה קדשה זה השליח[טו] ורבא דקנסינן ליה שלוה לקדש סתם[יז] ולא חשש על עלמו שלא יבא לידי תקלה אבל מן הדין מותר בכל הנשים[*] דאין זה חזקה גמורה דאינה בידו להתקדש שמא לא תתרלה ועוד דאחלינן בתר רובא ומ"מ מוכיח שפיר דחזקה שליח עושה שליחותו דאי לאו הכא דאינה בידו להתקדש שמא לא לקדש אלא לפי שהיא עושה שליחותו (והגט) [והכא] לא בטלו בפירוש אלא אמר בפקדון נתתיו לך לא בטיל והשליח נאמן ואם יתנו לאשה היא מגורשת זה לא יתכן דנהי דאין זה בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור יהא נאמן לומר לפקדון נתתיו לך ע"י מגו דאי בעי מבטל ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך כי אמר נמי לפקדון יהבתיה ניהלך יהא נאמן ואין לומר דלית ליה לרב חסדא מיגו דהא ק"ל בפ' האשה שנתאלמנה [כתובות כב.] דאמרי' מיגו מראורייתא ומסברא הילכך אין לפרש מחלוקותם אלא בשליח לקבלה ואותבינן עליה דרב חסדא ממאי דתנן תחת האשה שאמרה

הני

בעל נאמן דאם איתא דלגירושין בו'. וא"ת א"כ מה הועילו מכמיס לתקון לומר[א] בפני נכתב ובפני נתתם משום דאי אמר בעל ומערער לא משגיחינן ביה אכתי יערער שיאמר לפקדון נתתי ואי דאיכא עדים דיהבינהו לגירושין התם לא בעינן בפני נכתב[ב] וי"ל דלא מהימן אלא בשלשתן בעיר דשייך האי טעמא דלדידה הוה יהיב לה והא דפריך לרב חסדא ממתניתין משמע דלרב הונא ניחא היינו משום דלדידיה איכא לאוקמי בשלשתן בעיר וא"ת והנהו דמגלרכי (לעיל דף ו.) מערבא לערבא ומשכוה לשכוה דבעיר אחת מה הועילו חכמים בתקנתן וי"ל דסברי כרב חסדא דאמר שלש נאמן אפי' בעיר אחת אי נמי התם איירי כשהבעל אומר כתבו ותנו והלך לדרכו[ג] דליכא למימר דלדידה הוה יהיב לה:

שליש נאמן דהא הימניה. אפי' אומר הבעל שנתן לו בפני עדים[ד] מ"מ סמך עליו דזימנין דמייתי עדים או אזלי למדינת הים דאין לפרש דנאמן השלש מטעם מיגו דאי בעי עביד ביה מאי דקאמר שיכול למוסרו לאשה כדפי' בקונטרס בסמוך אדא דבלא שוס מיגו הימנוהו רבנן לשלש כדמשמע בסוף זה בורר (סנהדרין דף לא.). גבי הכיא סבתא דאפקידו גבה שטרא ואמרה דפריע הוא והימנה רב נחמן בלא שוס מיגו דכיון דאיתחזק בב"ד אי בעי קלתיה לא אמרינן[ה] ועוד אי אשיב מיגו לא הוה פליג רב הונא דהיכא דאיכא לאיכא מיגו מודה כדאמרינן בסמוך ומודה רב הונא דאי אמרה קמי דידי כו' אלא לא אשיב מיגו דהא אין ביד השליח למוסרו לאשה דשמא האשה לא תמרלה לקבל הגט כיון דבעלה אומר לפקדון[ו] לכך נראה לפרש דהא הימניה כיון שמסר בידו[ז] על דעת כן מסר לו שיהא לגירושין אם יאמר לגירושין אע"פ שהוא משקר ולפי זה מהימנינן ליה לשלים אפילו בדברים העשויים להשאיל ולהשכיר היכא דלא אמר בפקדון יהבי' ייהלה אלא אומר בפקדון יהבי' מתיב ר' אבא הודאת בעל דין כמאה עדים דמי ושליש

יח א מיי' פי"ב מהל' גירושין הלכה יא סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמא סעי' נה:
יט ב מיי' פ"ז מהל' טוען הל"ל טוש"ע חו"מ סי' פא סעי' ח:
כ ג מיי' פט"ז מהל' מלוה הלכה ח סמג עשין לד טוש"ע חו"מ סי' ו סעיף ל:
כא ד טוש"ע אה"ע סי' קמא סעי' נה:
כב ה מיי' פי"ב מהל' גירושין הלכה יב סמג עשין נ טוש"ע סז סעי' ו:
כג ו מיי' פ"ז מהל' אישות הל"ו סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' לה סעי' יא:

עין משפט נר מצוה

גליון הש"ס

תד"ה אסור בכל הנשים וכו' דאין זה חזקה גמורה. ע' לקמן סה ע"א תד"ה התקבל:

מוסף רש"י

הודאת בעל דין כמאה עדים דמי. בריש"א היא בתוספתא ס"מ בפ' ראשון (כ"מ ג:) דכתיב (שמות כב) אשר יאמר כי הוא זה, הרי שסמך על מקלת הודאתו (קדושין סה:). מידי גבי הדדי תניא. תדא תניא ר' מייא ותדא תניא ר' אושעיא (שבת יח.). ואין דבר שבערוה פחות משנים. אין דבר ערוה ראוי להמיון בפחות משנים, דליקי דבר דבר מממון, כתיב הכא כי ימצא בה ערות דבר, וכתיב התם על פי שנים עדים יקום דבר (לעיל ב:). חזקה שליח עושה שליחותו. כל השלומין עושין שלומותן ומתקיקין לזו בכך, מאחר שנתרלו בשלומותן (חולין יב.). צא וקדש לי אשה סתם. אלא פירש לו בחוץ עיר ואחו אשה (נזיר יב.). אסור בכל הנשים שבעולם חזקה שליח עושה שליחותו. והלך וקידש לו אשה, וכיון אלא פירש לו הי מיילהו קדש ליה ולא ידע אחו הפש קידש לו, ואי הדר אומו הפש ונסיב איתתא דלמא זו היא אמה או בתה או אחותה של אותה האשה שקדש לו שלומו, והן טולן אסורות לו כדאמר התם (דף מט: ד"ה) המקדש את האשה אוסר עליו שבע עריות (נזיר יב.).

מוסף תוספות

א. במביא גט ממדינת הים. רשב"ם. ב. דאינו חשוד לקלקלה בידי שמים ומסתמא מסר לו גט כשר. תוס' הרא"ש. ג. דאינו יכול להתעכב עד שיתבנו לה. רשב"ם. ד. ומאי הימניה שייך והלא על העדים סמך. מרדכי. ה. (דברי התוס' ר"ב דשם בגמ' לל"ק אינו נאמן רק משום מיגו ולל"ע אינו נאמן משום אמינו מיגו טוב) ולשון תוס' הרא"ש: ומקשה לר"ג דאמר כיון דאתחזק בב"ד אי בעיא קלתיה לא אמרינן ומקשה מהא דשליש נאמן אלמא אפילו היכא דליכא מיגו נאמן שליש. ו. דשמא אינה רוצה לקלקל את עצמה. רשב"ם. ז. ויודע שיש ביד השליש למוסרו לאשה וע"י כך תלך היא ותנשא בו. רשב"ם. ח. לדידיה. תוס' הרא"ש. ט. לא מרענא הימנותיה דשליש. תוס' הרא"ש. י. ולא היה שליש מעולם. תוס' הרא"ש. יא. שידוע שהיה שליש. תוס' הרא"ש. יב. כי היכי דליתברר דשליח לקבלה הוא ומכי מטי גיטא לידיה מיירי והשליח והאשה יחד הם בעיר ונשום הכי פליג רב חסדא במקרים, א"נ אע"פ שאינו מקרים אלא שאין הבעל שוטן טענת מזרוף וכו'. רשב"ם. יד. רק שיאמר השליח [או האשה]. רשב"ם. טו. דבשלמא אם לא אירע ספק זה ניחא דלא אסרינן קטנות דאם איתא שקיבל בה אביה קידושין היה אומרו בשעת מיתה, אבל כיון שאירע הספק ואתה צריך לחוש שמא קיבל בה קידושין ולא אמרו, כיון שאתה אוסרו בקרובותיה א"כ ניחוש לאוסרה. תוס' הרא"ש. יז. ולא פירש לו קדש לפלונית. תוס' מזיר יב. יח. ואמאי, כל חדא וחדא נימא היינו היא. רשב"ם. יט. דמשמע לה דשאר קיימן דעלמא אפילו לראובן מיתקנו אם יצטרך לקן אחד לזיבה אחרת. תוס' מזיר יב. ד"ה ואלו. כ. ולהורי איסורא דאורייתא דהויא לה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה. תוס' מזיר יב. ד"ה אסור.

פסקי רי"ד

שיאמרו בפנינו קבל וקרע ואפילו הם האחרונים והם האחרונים או א' מן הראשונים ואחד מן האחרונים וא' מצטרף עמהם פי' האשה שאמרה התקבל לי גיטי והוא חזר ואמר קבלתי צריכה להביא לפנינו שני כיתי עדים שנים שיאמרו בפנינו אמרה לו לקבלו ושנים שיאמרו קבלו וקרעו וזלקמן מפרש למה לי לקורעו: ואפילו הם הראשונים שאמרה בפניהם לקבל לה הם עצמם מעידים שראו שקבלו או א' מן הראשונים ואחד מן האחרונים וא' שלישי שנעשה עד בזו ובזו מצטרף עמהם ואע"ג דשליח להולכה אינו צריך עדים שהבעל עשאו שליח אלא הוא נאמן מפני שהגט שבידו מוכיח אבל שליח לקבלה שאין דבר המוכיח בידו צריך עדים ואילו היו שנים אינן צריכין עדים אלא הם נאמנים לומר שהאשה עשאתנו שלוחים לקבלה שהשנים נאמנים לכל דבר וז"ל שגם שליח של קידושין צריך עדים היאך מינהו הבעל שליח לקדש בפניהם שאע"פ שמולך הקידושין בידו (מאלו) [מ"מ אינן] מוכיח שהבעל נתנם לו ולא דמי לגט שכותב בו אנא פלוני בר פלוני מעיר פלוני פטרתי פלונית בת פלונית שזו ודאי היא הוכחה גדולה שהבעל מסרו ולא חיישי' שמא לפקדון נתנו לו או מצאו בשוק אלא כיון שהוא מוחזק בו ויוצא מידו נאמן הוא לומר שהבעל נתנו לו וה"ה בשליח קדושין אם היה מקדשה בשטר אבל בכסף צריך עדים שמינתו שליח בפניהם ומאי דאמרי' בריש פ' האיש מקדש (קדושין מג.) שהשליח נעשה עד ובשליח וע"א מתקדשת האשה כגון שיש עדים שהוא שלוחו איתמר אם הכי נמי שליח להולכה דגט כיון שהוא נאמן בלא עדים משתרף הוא עם ע"א בנתינת הגט ליד האשה לר' אלעזר דבעי עדי מסירה ואם היו שני שלוחים בקידושין אינן צריכים מפני שהן שנים והם נאמנים וגם לא עידי מסירה אלא הן הן שלוחיו הן הן עידיו כדאמרי' התם: איתמר בעל אומר לפקדון ושליח אומר לגירושין מי נאמן רב הונא אמר בעל נאמן ורב חסדא אמר שליח נאמן רב הונא [אמר] בעל נאמן אם איתא דלגירושין יהביה ניהליה לדידה הוה יהיב לה ורב חסדא אמר

בר מצוה

שליח נאמן דהא הימניה פי' בשליח שמינתו האשה לקבלה מיירי והשליח והאשה יחד הם בעיר ומשום הכי פליג רב חסדא ואמר דשליח נאמן שאין ביד הבעל לבטל אותה השליחות וכיון שהגט יוצא מתחת ידו אמר רב חסדא דשליח נאמן אבל בשליח להולכה א"א לומר דשליח נאמן שהרי הבעל יכול לבטלו ואין לך בטול גדול מזה כשאומר לו לפקדון נתתיו לך. ואם תאמר אין זה בטול גמור אלא גלויי דעתא בעלמא וכבר ק"ל כאביי דאמר (לעיל לד.) גלויי דעתא בגיטא לאו מילתא היא ולא בטיל עד דמבטלי ליה בפירוש ויאמר לו אי אפשי בשליחותך (והגט) [והכא] לא בטלו בפירוש אלא אמר בפקדון נתתיו לך לא בטיל והשליח נאמן ואם יתנו לאשה היא מגורשת זה לא יתכן דנהי דאין זה בטול גמור כיון שיכול לבטלו ביטול גמור יהא נאמן לומר לפקדון נתתיו לך ע"י מגו דאי בעי מבטל ליה ואמר ליה אי אפשי בשליחותך כי אמר נמי לפקדון יהבתיה ניהלך יהא נאמן ואין לומר דלית ליה לרב חסדא מיגו דהא ק"ל בפ' האשה שנתאלמנה [כתובות כב.] דאמרי' מיגו מראורייתא ומסברא הילכך אין לפרש מחלוקותם אלא בשליח לקבלה ואותבינן עליה דרב חסדא ממאי דתנן תחת האשה שאמרה התקבל לי גיטי צריכה שתי כיתי עדים שנים שיאמרו וכו' ואמאי ליהמניה לשליח. פי' צריכה עדים שיאמרו בפנינו אמרה לו לקבל גיטה אבל אם אין עדים בדבר אע"פ שהאשה מודה כי מינתו שליח והבעל מודה לו שנתנו לו והגט יוצא מתחת יד השליח שקבלו בעברי האשה אמר' שאין האשה מגורשת דשמא האשה לא מינתו שליח ואמאי צריכה עדים בזה הדבר יהא השליח נאמן לומר שהאשה מינתו שליח כדאמר רב חסדא הכא דשליח נאמן באומרו לבעל כי לגירושין נתתו לי. ומתרץ מי כי נפיק גיטא מתותי ידיה דליהמניה פי' כשבא השליח ואומר כי האשה מינתני שליח במה נאמן לו כלום יוצא מתחת ידו כמו שיוצא עכשיו כשאומר לבעל לגירושין נתתו לי. הילכך שליח להולכה נאמן בלא עדים אבל שליח לקבלה אינו נאמן בלא עדים: הדר מקשה ליה תינח אמרה קבל למה לי' פי' נהי דבעי' עדים שאמרה לו האשה ומינתו שליח עדים שקבל הגט למה לי כיון שהגט יוצא מתחת ידו יהא השליח נאמן כדאמר רב חסדא ומשני רבא ר' אלעזר היא דאמר עדי מסירה כרתי פי' ואפילו אם הגט יוצא מתחת יד האשה צריכה להביא עדי מסירה כ"ש מיד השליח וכי פליגי רב הונא ורב חסדא אליבא דר' מאיר דלא בעי עדי מסירה ואילו נפיק הגט מתחת יד האשה נאמנת לומר לגירושין ניתן לי ואינה צריכה עדי מסירה וכשיוצא מתחת יד השליח פליגי רב הונא ורב חסדא דרב הונא סבר אפי' לר' מאיר בעל נאמן ורב חסדא סבר אליבא דר' מאיר השליח נאמן שכך נאמן השליח כמו האשה ובעי תלמודא קרע למה לי פי' מה צורך לשליח לקורעו ואהדר רב יהודה בשעת